

Susmak İstiyorum Bazen

— güney-su · 03 Mayıs 2017

sen yoktun
ve ben kendi adını unutan kimsesizlere özenip
her gün doğumunda rüzgara fısıldadım ismini..
kendimi sonsuz bir masalın doğurganlığına hapsettim hep
kalbimin ıslaklığı gözyaşımı kaynatırken
durma dedim, ihtiyarlayan gözbebeklerime
-ağla..

kirpiklerinde idam edilen benliğim
sonu gelmeyen bi-r boşluğa bıraktı kendini yeniden,
emeklemeyi yeni öğrenen gülüşlerim ağır kanamalı..
ki gördüm gözlerinin kahvesine bürünen celladımı
lâkin boş yere uğraşmasın,
her bir kaldırım taşıyamaz cesedimi..

bi-r tutam kokun var hâla ciğerlerimde, solumaya korktuğum
parçalanmasına izin vermediğim senli hatıralarım
ve kaydı tutul(a)mayan şiirlerim..
sen yoksun ama
yaşamaksa bizimkisi, yaşıyoruz en acılısından hayat denilen düzeni..
gölgesine tedirgin kalan yıldızlar,
yitikliğime savaş açan gürültülü kalabalıklar
ve göğsümün çılgık çılgık serzenişleri..

uçmuyor artık gökyüzümün maviliğinde martılar
deniz, tüm ihtişamını çekti üzerimden..
genzimi delip geçiyor tütün dumanı
ki bilemezsin hiç, soluğumun ne kadar yarım kaldığını..
güneşi de sevmiyorum eskisi gibi
ay ışığını yorgan ettim yenilgimin üzerine çünkü..

vakit çok hızlı geçmiş ömrümden, bilemedim ayarını
susmak istiyorum bazen kırgınlıklarına
ama susarsam,
parmak uçlarımla yalnızlığında kaybolursun diye korkuyorum..

mevsimlere öfkelenmenin yararı yok kimseye
gün geceye kavuşmadan, öpmeliyim toprağı güzelliğinden
ve annemin
beni tekrar doğuracağı günü beklemeliyim..

emel güneysu / yirmişubat